

Estapé respon

Pretòria i les majories absolutes de Camps

Mercat i política

Muriel Casals

Fabián Estapé

Lliçons apreses

—**Professor Estapé, finalment cinc dels nou detinguts pel cas Pretòria són a la presó, i la taca de la corrupció comença a escampar-se a més ajuntaments catalans. Com creieu que pot evolucionar tot plegat?**

—Jo crec que tot dependrà de si es maneja bé el SITEL, un aparell d'escoltes telefòniques que va contractar Rajoy quan era ministre. Potser encara n'entraran una trentena més, de detinguts; ja ho diran la policia i els jutges. Ara el PP lamenta que visquem en una societat vigilada, i oblidem que van ser ells que van comprar aquests aparells...

—**Hi ha qui ha parlat de *garzonada* contra Catalunya.**

—No, em sembla una bestiesa que es pensi en aquesta possibilitat. És d'estúpids, i encara ens deixa més en ridícul, els catalans.

—**El cas Pretòria i els que puguin venir tindran efectes electorals sobre CiU, PSC i PP?**

—Doncs quan arribin les eleccions ja en parlarem. Falta un any, i un any dóna per a tantes coses... Les repercussions electorals d'aquests casos són tan curioses, que a València donen majories absolutes a Camps!

—**Al País Valencià, Ricardo Costa ha rebut una estirada d'orelles del carrer de Gènova que ha acabat amb una suspensió de militància. Creieu que Camps el recuperarà per una altra banda?**

—Per fer què? No el donaria per mort mentre Costa tingui el suport de la mare i del seu germà. El cas de Ricardo Costa està pendent de la segona part del sumari, i quan es llegeixi ja veurem què diu.

—**I què en queda, dels zaplanistes?**

—A Alacant, tots. A València s'han de buscar amb lupa, tot i que la gent s'oblida que Camps va venir de la mà de Zaplana.

—**Les enquestes li donen victòria sobre el PSOE. Cap on va el PP?**

—Que jo recordi, una cosa és els punts que les enquestes atribueixen als partits, i una altra és la valoració que es fa dels candidats. I aquí guanya Zapatero. I a les eleccions s'acaba votant més un nom que no pas un partit.

—**Caixa Penedès i Caixa Laietana han començat converses per fusionar-se. Si això va endavant, només quedarà sense parella o grup "la Caixa" i de deu caixes catalanes passarem a quatre. A parer vostre, la fusió era l'única sortida que tenien les entitats?**

—No, evidentment. Si no hi hagués l'espantaocells de Caja Castilla - La Mancha això no hauria acabat així.

—**Fa només uns mesos que totes les entitats negaven cap interès per una fusió. En aquest canvi d'actitud radical hi ha motivacions estrictament econòmiques?**

—I polítiques, és clar. El Banc d'Espanya intervé tant com pot en l'economia espanyola i fa allò que el govern li deixa fer. L'única entitat clara i nítida és "la Caixa".

—**El Congrés espanyol ha aprovat una reforma perquè els jugadors estrangers que cobren més de 600.000 euros cotitzin un 43% en comptes d'un 24%. La veieu lògica, aquesta mesura?**

—Han de tributar tant com tributa un jugador espanyol.

—**La lliga de futbol professional amenaça de fer vaga!**

—A mi m'agradaria veure sobretot com fa vaga Cristiano Ronaldo, perquè Florentino vegi que paga 1.000 euros cada vegada que aixeca una cama.

L'economia alemanya és una de les més sòlides del món; sovint se'n parla com del motor de la Unió Europea i, efectivament, una gran part dels programes europeus han funcionat gràcies al finançament dels nostres conciutadans germànics.

Certament, la fortalesa de l'euro en un moment en què la demanda mundial ha aflluïtat el ritme de compres, afecta l'economia alemanya, molt exportadora. Però si durant molts anys els clients exteriors compraven sense problema a les empreses alemanyes que posaven al mercat productes que es pagaven amb un marc valorat a l'alça, ho continuaran fent ara que la divisa alemanya és un euro també sobrevalorat respecte al dòlar.

Els ciutadans alemanys van aprendre durament la lliçó sobre els perills de la inflació. El record de les gravíssimes conseqüències dels increments de preus viscuts els anys 20 del segle passat explica l'estricta aplicació del rigor monetari feta pels diversos governs des del 1945.

Per això no ens ha de sorprendre que, ara que la cancellera Angela Merkel té molta llibertat per a triar el seu ministre de Finances, hagi recorregut a un polític especialment expert en qüestions econòmiques i fiscals, Wolfgang Schäuble.

Cal recordar que aquest home, que prové de l'ala dretana de la CDU (Unió Cristiano-demòcrata), ja va intentar, quan formava part del govern de Helmut Kohl, una reforma de l'intricat sistema d'impostos alemany. Aleshores no se'n va sortir. Veurem si ara podrà frenar els desigs dels nous socis del govern, que han posat l'abaixada d'impostos en lloc principal de la seva campanya electoral.